

Et stort og jeg tror med tiden meget betydeligt arbejde foregår i NATO-Rusland-Rådet, og jeg anser dette NATO-Rusland-Råd for meget vigtigt for forståelsen af, hvad der faktisk sker i forholdet mellem NATO og Rusland, og hvad der sker med hensyn til Ruslands hele placering i det europæiske politiske billede.

Her har vi skabt os et instrument til udvikling af samarbejdet med Rusland, som kan vise sig at være af meget stor betydning.

Det er rigtigt, at denne aftale ikke er blevet ratificeret i den russiske Duma, men den er jo heller ikke blevet ratificeret her, og det skal den ifølge sit indhold heller ikke.

Partnerskab for Fred-samarbejdet med 27 lande er jo et fuldgodt udtryk for, hvordan NATO har forandret sig: Disse Partnerskab for Fred-aftaler skræddersys for hvert enkelt partnerland. Og det er et gennemgående træk og et meget vigtigt element, at man i partnerskabsaftalerne kan yde bistand til de nye nationer med hensyn til civil kontrol med deres forsvarsstyrker.

Jeg anser det for noget meget værdifuldt, og i det hele må jeg sige, at Partnerskab for Fred-samarbejdet, som blev udtænkt i 1994, har udviklet sig til en meget stor succes og et godt udtryk for, at NATO er blevet en samarbejdsorganisation på tværs af de gamle delingslinjer.

Hr. Keld Albrechtsen fremmaner ved førstebehandlingen af dette forslag en vision om, at nu er vi på vej ind i en stor konfrontation med Rusland.

Jamen hvor milevidt kan man befinde sig fra den politiske virkelighed? Det er jo det modsatte, der sker. På alle mulige leder og kanter er Rusland på vej til at blive integreret i vestlige samarbejdsorganisationer: Rusland er nu med i det, der i gamle dage hed G 7, og som nu hedder G 8. Rusland er med i Europarådet. Rusland er medlem af Parisklubben, der foretager sanering af gæld. Rusland ønsker medlemskab af OECD. Rusland ønsker medlemskab af WTO. Rusland har for nylig indgået en samarbejdsaftale med EU. Rusland er i Østersørådet med i samarbejdet i vores nærregion, Rusland er med i det nydannede Arktisk Råd, og Rusland er også med i Barentssamarbejdet.

Det billede, som tegnes af, at vi er på vej ind i en konfrontation, er altså helt ved siden af og modsvares ikke af nogen som helst realiteter i den politiske verden. Rusland er på vej til at blive stærkt integreret i de vestlige samarbejdsorganisationer. Det er sandheden. Og det er

ikke kun NATO-Rusland-Rådet, der er interessant; der er en lang række andre organisationer.

Og så kan jeg såmænd ikke lade være med også at more mig lidt over den del af hr. Keld Albrechtsens argumentation, der går på, at vi skal være imod dette forslag, fordi Rusland er imod det og det giver konfrontation med Rusland. Men hr. Keld Albrechtsen er jo sådan set også imod EU's udvidelse, selv om den ikke mødes med nogen som helst modstand fra russisk side. Så jeg må konstatere, at det såmænd ikke altid er Ruslands holdning, der dikterer hr. Keld Albrechtsens synspunkter, og det er da en glæde midt i sorgen, vil jeg sige.

Så til spørgsmålet om hele det internationale billede på nedrustningsområdet:

Her vil jeg gøre opmærksom på, både at der inden for det sidste par år er indgået en aftale om forbud mod prøvesprængninger, som også Frankrig har undertegnet – ikkespredningsaftalen – og at der er planer om en START III.

Jeg ved godt, at Dumaen ikke har ratificeret START II endnu, men alligevel eksisterer der jo ganske veldefinerede planer for, hvad man skal gøre i en START III-runde, når den kan komme i gang, og det gør den nok.

Og lad mig også gøre opmærksom på, at der mellem Rusland og NATO er en forståelse om, at man nu skal videreudvikle CFE-aftalerne, altså gennemføre aftaler, der betyder konventionelle styrker på et lavere niveau end det, der er i øjeblikket.

Alt dette er også under udvikling og en del af det samlede billede.

Til sidst vil jeg gerne sige tak til de heldigvis mange ordførere, repræsenterende et meget stort flertal her i salen, som hilser dette forslag velkomment. Og jeg er enig i det, der er fremhævet fra flere sider: at dette er en proces, som Danmark har stor interesse i.

Vi har i øvrigt også arbejdet hårdt for den åbne dørs politik i NATO, og vi finder, at de første ikke skal være de sidste, og at NATO's udvidelse må være en fortløbende proces. Særlig vægt lægger vi selvfølgelig fra dansk side på perspektivet om baltisk medlemskab.

Jeg vil gerne takke. Vi er ved at træffe en beslutning her, som jeg tror bliver til gavn for den europæiske sikkerhed og er en helt naturlig udvikling af den integration af de nye demokratier i de vestlige samarbejdsorganisationer, som er et dominerende træk i den politiske udvikling.